

סוגרים שבוע

מספרים ש...

הגרזן שהפסיק לחטוב

חוטב עצים אחד התקבל לעבודה בבית חרושת לעצים. המשכורת הייתה טובה ותנאי העבודה טובים אף יותר, והוא התכוון למלא היטב את תפקידו. ביום הראשון התייצב אצל מנהל העבודה אשר נתן לו גרזן והקצה לו שטח ביער. האיש יצא ליער לכרות עצים בהתלהבות. ביום אחד בלבד חטב שמונה עשר עצים. "ברכות" אמר לו מנהל העבודה, "תמשיך ככה".

מעודד מדבריו של מנהל העבודה, החליט חוטב העצים לשפר את תפוקתו ביום המחרת ולכן הלך לישון מוקדם מאוד. בבוקר למחרת הוא קם לפני כולם והלך ליער. למרות כל מאמציו הוא לא הצליח לחטוב יותר מחמישה עשר עצים. "אני בוודאי עייף", הוא חשב והחליט ללכת לישון עם שקיעת השמש. עם הזריחה, הוא קם נחוש בדעתו לשבור את שיא שמונה עשר העצים. אף על פי כן, באותו יום הוא לא הגיע אף למחצית. ביום המחרת חטב שבעה, אחר כך חמישה, ביום האחרון הוא ניסה כל אחר הצהריים לכרות את העץ השני. מודאג ממה שיגיד מנהל העבודה, הלך החוטב לספר לו את שאירע לו ולהישבע שהוא מתאמץ עד סף אובדן החושים. מנהל העבודה הקשיב ושאל "מתי השחזת לאחרונה את הגרזן שלך?". "להשחזי? לא היה לי זמן להשחזי! הייתי עסוק מדי בכריתת העצים!".

נקודה למחשבה: מה הכוונה 'להשחזי' גרזן? איך 'משחזים' את הגרזן שלנו? האם הגרזן שלך מושחז?

"זה לא העומס ששובר אותך. זו הדרך שאתה נושא אותו" (לנה הורן)

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

* **"כבר תרמנו..."** – "יִקְחוּ לִי תְרוּמָה" (כה,ב) – מה אתם מרגישים כשנשמעת דפיקה בדלת ו(עוד) מישהו מבקש צדקה? האם יצא לכם פעם לבקש צדקה עבור מישהו או להתרים לטובת גוף כלשהו? איך הייתה ההיענות? איך הרגשתם לעשות את זה? איפה עובר הגבול בין הרצון לעזור ולסייע לכל מי שנמצא במצוקה לבין חובת הזהירות מאנשים לא הגונים?

* **בית כנסת** – "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם" (כה,ח) – האם אתם מרגישים הבדל בין תפילה בבית כנסת לתפילה במקום אחר? מה תגידו למי שטוען שקשה לו להתפלל במניין בבית הכנסת והוא מצליח להתכוון יותר בתפילה פרטית בבית?

* **המקדש** – "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ" (כה,ח) – איזה מקום תופס המשכן/המקדש והחיסרון שלו היום בחיים שלנו? מה אפשר לעשות כדי לשנות את זה?

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: המשכן - ציווי בניית המשכן על-ידי נדבות ישראל * הכנת הכלים: ארון וכפורת, שולחן, מנורה, מזבח הזהב * מבנה המשכן: היריעות, הקרשים, הפרוכת ומסך הפתח * המזבח החיצון וחצר המשכן.

לשאת את הארון

אחד הכלים החשובים ביותר שהיו במשכן הוא ארון הברית, החפץ היחיד שנמצא בקודש הקודשים, ואשר בתוכו הונחו לוחות הברית. משני צידי הארון היו טבעות זהב ובהם היו מושחלים המוטות (הקרניים 'בדים') ששימשו לנשיאתו. אחד הדינים המעניינים ביחס למוטות הוא העובדה שגם בשעה שבני ישראל חונים והארון ניצב במקומו, אין לשלוף את המוטות מבין הטבעות. יש להשאיר אותם במקומם באופן תמידי כמו שקובעת התורה "בטבעות הארון יהיו הבדים, לא יסורו ממנו" (שמות כה,טו).

דין זה מעיד על כך שהתפקיד המוטות אינו רק פונקציונאלי, אמצעי כדי שיוכלו בעזרתו לשאת את הארון. יש להם תפקיד מהותי יותר הקשור לתוכן שמבטא הארון.

ר' מאיר שמחה הכהן מדווינסק (1843-1926), בעל פירוש "משך חכמה" על התורה, מתייחס לכך בספרו ומסביר זאת כך: הארון שבו היו שמורים הלוחות מסמל את התורה. העובדה שמוטות הארון היו קבועים תמיד בטבעות, יוצרת מצב שבו **הארון תמיד מוכן לנשיאה**. יש בכך אמירה שהתורה כל הזמן מזמינה כל אחד לבוא ולשאת אותה, ללמוד אותה ולהתקשר אליה. בניגוד לתפקידים אחרים בעם ישראל שמיוחדים לקבוצות מסוימות, כמו הכהונה או המלכות, התורה אינה שייכת לאף מגזר או מעמד. **כל מי שפותח את ליבו ומתאמץ ללמוד אותה – היא שלו.**

מסר נוסף העולה מהקביעות של מוטות הארון הוא שהנשיאה שלו איננה רק מעשה טכני השייך לזמן מסוים בו המשכן נודד וצריך להעביר את הארון ממקום למקום. מוטות הנשיאה הקבועים מסמלים שיש **לשאת את התוכן של הלוחות והתורה שבתוכו איתנו לכל מקום** ולכל תחום בחיים, ולא להשאיר אותם רק בתוך המשכן. (תודה לרועי זמיר)

"רעיי בני הכפר, שכניי, ידידי, תוכלו לתקן חלומות בלעדי. זה לא האבקה או מכון מפואר. החיך, המבט-זה העיקר. ותשומת הלב ויחס מעט, אהבת הזולת, הליטוף, המבט.

אם בזה תשתמשו בטוב טעם ודעת, חלום רע לא יבוא, לא דרקון ומרשעת. אם תראו את הכל בפשטות וביושר, תתקנו לעצמכם כל חלום באושר. על כן כעת, תסתדרו בעצמכם. ומי ייתן ויתגשמו כל חלומותיכם!"

(מתוך "מתקן החלומות", אורי אורבך ז"ל. יהי זכרו ברוך)